

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana

Va ser creat per l'Orfeó Català l'any 1990 amb la missió de difondre la música coral universal, promoure la recuperació del patrimoni musical català i fomentar la nova creació. Jordi Casas i Bayer en fou el director durant els primers 21 anys. Del setembre del 2011 al juny del 2016, Josep Vila i Casañas va ser el director titular. I des del setembre del 2016 ho és Simon Halsey. Ha estat dirigit per grans mestres, com R. Jacobs, M. Minkowski, K. Nagano, S. Rattle, G. Dudamel, D. Barenboim, C. Rousset i V. Jurowski. Des de l'any 2010 la formació és membre de The European Network for Professional Chamber Choirs (TENSO).

Pel que fa a propers compromisos internacionals, cal destacar una nova col·laboració amb J-Ch. Spinosi i el seu Ensemble Matheus, amb tres concerts a Barcelona, Lió i Châteu de Versailles en què s'oferirà el *Dixit Dominus* de Händel i el *Gloria* de Vivaldi. Així mateix, la formació va actuar juntament amb l'Orfeó Català l'agost passat i per primera vegada al Proms de la BBC, un dels més grans festivals de música clàssica, que se celebra a Londres.

Simon Halsey, *director*

Director artístic dels cors de l'Orfeó Català i assessor artístic de la Fundació OC-PMC

Ocupa un estatus únic en la música clàssica. És l'assessor de confiança en matèria de cant coral dels millors directors, orquestres i cors de tot el món, així com un mestre inspirador i ambaixador del cant coral per a amateurs de totes les edats, habilitats i orígens. Convertint el cant en una part central de les institucions del més alt nivell de les quals forma part, ha esdevingut una peça clau en la millora que ha experimentat el cant simfònic arreu d'Europa. Actualment és director coral del Cor i de l'Orquestra Simfònica de Londres i director honorífic del Cor de la Ràdio de Berlín, que va dirigir del 2001 al 2015.

Així mateix, és un professor i acadèmic altament respectat, que ha promogut les noves generacions de directors corals. Ha treballat en gairebé 80 projectes de gravació, molts dels quals han guanyat importants premis. Fou nomenat Comanador de l'Orde de l'Imperi Britànic, premiat amb la Queen's Medal for Music, i va rebre la Creu d'Oficial de l'Orde del Mèrit de la República Federal d'Alemanya com a reconeixement a la seva important contribució a la música coral alemanya.

La temporada 2016-17 es va fer càrrec de la direcció artística dels cors de l'Orfeó Català i va ser designat assessor artístic de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana.

Welcome Jesu, deep in my soul forever stay

DIUMENGE, 25.02.2018 – 12.00 h
Palau de la Música Catalana
Petit Palau
Cicle Cor de Cambra

Dipòsit legal: B657-2018

Cor de Cambra del Palau
de la Música Catalana
Montserrat Colomé, violoncel
Joan Seguí, orgue
Jordi Armengol, piano
Simon Halsey, director

Amb la col·laboració de:

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

«Records, remors de fulles,
t'aombren el passat:
te'n salva un dia l'odi,
l'altre, la voluntat.»

Narcís Comadira,
Passat

John Tavener (1944-2013)
The Lamb

Gabriel Fauré (1845-1924)
Cantique de Jean Racine

James MacMillan (1959)
A child's prayer
Elionor Martínez i Maria Genís, sopranos

Johann Sebastian Bach (1685-1750)
Jesus, meine Freude, BWV 227

Edward Elgar (1857-1934)
Lux aeterna
Arranjament coral de John Cameron (1944) de "Nimrod",
de les *Variacions Enigma op. 36*

Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791)
Ave verum corpus, KV 618

John Tavener
The Lamb

Durada aproximada del concert: 50 minuts sense pausa

Som davant un programa que a través de dos grans clàssics, dos postromàntics i dos contemporanis com Tavener i MacMillan ens proposa "música religiosa". En què consisteix aquesta categoria?, què és, estructuralment o estilísticament? ¿Ho és en funció dels textos, de l'ocasió i la funció, del caràcter? Podríem fer moltes preguntes per definir el que és de vegades tan fàcilment perceptible com gairebé indefinible.

The Lamb de John Tavener respon sens dubte a aquell caràcter, tant, que va ser utilitzada per al funeral de Diana de Gal·les. I l'obra de Tavener i del seu contemporani James MacMillan tenen reconeixement per aquest vessant tan expressiu i interior. La intenció de transcendència sens dubte va animar l'escocès James MacMillan davant la tragèdia que va tenir lloc a l'escola primària de Dunblane el març del 1996. *A child's prayer* mostra consonància amb el text, que malgrat la tristesa subratlla la paraula *joy* –i és mostra d'una exquisida sensibilitat de prèdica interior i continguda, amb moments vibrants i escriptura contrastant i sensible. Les veus superiors són sustentades per una presència de la corda baixa i els acords inicials canten com laments.

Amb la música de Bach no es planteja discussió, però hi ha entre els estudis mozartians els qui posen en dubte la religiositat de Mozart, ben valorada, però, per teòlegs com Hans Küng, i que avala aquest *Ave verum corpus*, compost enmig de les treballs de *La flauta màgica* el seu últim any de vida. De

prèdica quotidiana, Mozart estableix un discurs musical quant a estructures harmòniques que donen suport sense contradicció al contingut de l'antic himne llatí d'aquesta peça breu, gens aliè a la pràctica catòlica.

El bellíssim començament coral de *Jesus, meine Freude* de Bach està basat en un conegut himne (sobre text de Johann Franck) del luterà Johann Crüger que el 1647 va editar una de les importants compilacions luteranes alemanyes del gènere. Onze petits moviments, notables en contrastos: els corals alternen amb parts dramàtiques i de gran riquesa contrapuntística. Se suposa escrita per a la seva església de Leipzig i per al funeral de la muller d'un dignatari. Manifesta en el seu conjunt una estructura o arquitectura molt ordenada, marcadament simètrica, com es veu en els números 1-2 i 10-11, encara que amb diferent text. La part central (número 6) és una doble fuga escrita, com alguns dels números de la sèrie, en cor –inusual– a 5 parts.

Els estrictament contemporanis Gabriel Fauré i Edward Elgar formen part de dues cultures diferenciades en la seva pràctica religiosa. En un país de forta tradició luterana, Edward Elgar manifesta el seu catolicisme, i què podem dir de l'autor d'un dels més famosos *Requiem* a la postrevolucionària França? Obra de joventut, *Cantique de Jean Racine* de Fauré al·ludeix al Verbum inicial, a la paraula feta so; i la dedicatòria a César Franck ja ens orienta sobre el seu àmbit estètic homofònic i allunyat del contrapuntisme de la resta del programa. *Lux aeterna* d'Elgar, dedicada –com la número 9 de les seves *Variacions enigma*, de la qual procedeix– a l'amic personal Augustus J. Jaeger, tradueix l'estil i la distinció del llenguatge d'aquest gran compositor tan representatiu de la tradició britànica.

Jorge de Persia, crític musical

PROPER CONCERT

Cantates infantils Llongueres & Ros Marbà

DISSABTE, 03.03.18 — 17.30 h
Sala de Concerts

Anna Niebla, soprano; Carles Pachón, baríton; Joan Vives, narrador; Cor Mitjans de l'Orfeó Català; Cor Mozart i Cor Corelli de l'Escola IPSI; Petits Cantors Amics de la Unió; Cor Infantil de l'Orfeó Català; Orfeoi Txiki del Orfeón Donostiarra; Orquestra del Conservatori del Liceu;
Francesc Llongueres, director
Manel Valdivieso, director

J. Llongueres: *Cançons i jocs d'infants*
J. J. Llongueres: *El cavaller i el drac*
A. Ros Marbà: *El concert desconcertant*

Preus: 15 i 20 euros

Podeu trobar els textos i les traduccions de les obres interpretades, així com les biografies completes dels intèrprets, a la fitxa del concert al nostre web:
www.palaumusica.cat